

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 42

Vydána dne 28. prosince 1970

Cena Kčs 1,30

OBSAH:

- 138. Zákon, kterým se mění a doplňují některá ustanovení hospodářského zákoníku
- 139. Zákon, kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákona o hospodářské arbitráži
- 140. Vyhláška hlavního arbitra Československé socialistické republiky o úpravě některých závazkových hospodářských vztahů při dodávkách určených spotřebních výrobků
- 141. Vyhláška ministerstva financí České socialistické republiky, kterou se mění a doplňuje vyhláška ministerstva financí České socialistické republiky č. 166/1969 Sb., kterou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění socialistických zemědělských organizací

138

ZÁKON

ze dne 21. prosince 1970,

kterým se mění a doplňují některá ustanovení hospodářského zákoníku

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Hospodářský zákoník č. 109/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů se mění a doplňuje takto:

1. Za § 18 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 18a

Socialistické organizace mohou vyvíjet hospodářskou činnost jen v rozsahu vymezeném předmětem činnosti stanoveným ve zřizovací listině, ve statutu nebo ve stanovách, anebo v jiném aktu, kterým jim byla určitá hospodářská činnost povolena; pro rozsah hospodářské činnosti rozpočtových organizací platí ustanovení § 60 odst. 1. Organizace nesmějí vymezený rozsah předmětu činnosti překračovat nebo jinak vyvíjet hospodářskou činnost neoprávněně. Pokud v právních před-

pisích není stanoveno něco jiného, není překračováním předmětu činnosti maloobchodní prodej výrobků, které organizace vyrábí, úprava nebo jiné zpracování prodávaných výrobků a poskytování prací nebo výkonů s prodejem souvisejících, doplňkový prodej výrobků souvisejících s poskytovanými pracemi nebo výkony a popřípadě též jiné dodávky, práce nebo výkony, pokud jsou prováděny jen příležitostně, ojediněle a krátkodobě.“

2. § 24 odst. 1 zní:

„(1) Právní úkony socialistických organizací jsou neplatné, jsou-li v rozporu s právními předpisy nebo jejich účel obchází nebo jsou v rozporu se zásadami hospodářské politiky Československé socialistické republiky anebo jestliže jejich předmětem je plnění nemožné. Plnění není nemožné, lze-li je uskutečnit jen za ztížených podmínek nebo s většími náklady anebo až po určeném času.“

3. K § 24 se připojuje tento další odstavec:

„(4) Organizace, která věděla nebo vědět musela, že právní úkon je neplatný, je povinna nahradit škodu, která vznikla v důsledku neplatnosti právního úkonu organizací, jež důvěřovala v platnost právního úkonu.“

4. Za § 50 se pod nadpis „Převody a změny výrobních programů“ vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 51

Výrobní program je dovoleno převést mezi státními hospodářskými organizacemi jen, byla-li bezpečně zjištěna účelnost a hospodárnost převodu a bylo-li zajištěno plynulé zásobování národního hospodářství alespoň v dosavadním rozsahu a jakosti a řádné plnění závazků vůči zahraničí.“

5. § 53 zní:

„§ 53

(1) Převody výrobních programů lze provést buď dohodou, která ke své účinnosti vyžaduje souhlas nadřízeného orgánu, popřípadě nadřízeného ústředního orgánu nebo krajského národního výboru, jestliže si souhlas vyhradil, anebo opatřením nadřízeného orgánu (ústředního orgánu nebo krajského národního výboru). Jde-li o organizace řízené různými orgány, je k tomu třeba dohody těchto orgánů.

(2) Dohoda, popřípadě opatření nadřízeného orgánu musí vymezit druh a rozsah převáděné výroby, rozsah převáděných práv a závazků a potřebné spolupráce a určit den, ke kterému se převod výrobního programu provádí.

(3) Má-li být při převodu výrobního programu převedena též správa národního majetku, postupuje se podle ustanovení § 68.“

6. § 115 zní:

„§ 115

Plánovací akty

(1) V předpisech, které upravují způsob plánování rozvoje národního hospodářství, se stanoví, zda a na kterých úsecích příslušné orgány vydávají v rámci stanovené působnosti takové plánovací akty, kterými vymezují budoucí dodávky výrobků nebo prací mezi organizacemi, popřípadě i jinou jejich spoluprací (dále jen „plánovací akty“). Tyto plánovací akty jsou podkladem, na základě kterého jsou určité organizace povinny uzavřít hospodářské smlouvy.

(2) Orgány, které plánovací akty vydávají mění nebo zrušují, jsou povinny plánovacími akty zabezpečovat především dodávky a poddodávky pro

- a) úkoly stanovené jmenovitě příslušnou vládou,
- b) plánované úkoly rozvoje vědy a techniky,
- c) zajištění obranyschopnosti a bezpečnosti státu,
- d) vývoz a pro zajištění závazků přijatých při jednáních o mezinárodních hospodářských vztazích orgány k tomu zmocněnými,
- e) životně důležité potřeby péče o zdraví.“

7. § 116 včetně nadpisu zní:

„§ 116

Smlouva o přípravě dodávek

(1) Smlouvou o přípravě dodávek se jedna nebo více organizací zavazují uzavřít do stanovené doby a na předpokládaný rozsah plnění budoucí smlouvu.

(2) Smlouva o přípravě dodávek může obsahovat též závazky ke vzájemné spolupráci za účelem řádné a včasné přípravy budoucích plnění.

(3) Smlouva o přípravě dodávek vzniká, dojde-li k dohodě o celém jejím obsahu.

(4) Prováděcím předpisem mohou být podrobněji upraveny náležitosti smlouvy o přípravě dodávek a může být odchýlně upraven její vznik; právním předpisem může být stanovena povinnost tuto smlouvu uzavřít.“

8. § 119 zní:

„§ 119

(1) Organizace jsou povinny při zajišťování plánovaných úkolů spolupracovat a pomáhat si tak, aby byly co nejlépe zajištěny potřeby národního hospodářství. Zejména jsou povinny zavazovat se při uzavírání hospodářských smluv k dodávkám výrobků, prací nebo výkonů v jakosti, sortimentu a ve lhůtách, které jsou z hlediska celého národního hospodářství pro plnění plánovaných úkolů nejvhodnější, a své závazky řádně plnit.

(2) Organizace nesmějí v rozporu s požadavky odběratelů omezovat výrobu anebo vypouštět z výrobního programu výrobky, práce nebo výkony, pokud jim k tomu nedá souhlas nadřízený orgán, popřípadě nadřízený ústřední orgán nebo krajský národní výbor, jestliže si souhlas vyhradil. Jde-li o výrobky určené k prodeji občanům nebo o výrobky určené pro vývoz, dává příslušný orgán souhlas po projednání s ministerstvem obchodu nebo s federálním ministerstvem zahraničního obchodu. Ustanovení § 51 platí obdobně.

[3] Organizace nesmějí odmítnout uzavření hospodářské smlouvy na dodávku výrobků, prací nebo výkonů za obvyklých podmínek, jestliže převzetím závazku není ohroženo plnění jiných jejich povinností; jsou přitom povinny přednostně uspokojovat požadavky na dodávky sloužící k zabezpečení potřeb, které jsou ve státním plánu uvedeny jako přednostní, a dále požadavky těch odběratelů, pro jejichž uspokojování byly zřízeny.“

9. Za § 119 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 119a

[1] Organizace nesmějí zneužívat svého hospodářského postavení k získání neoprávněných nebo nepřiměřených výhod na úkor jiných organizací nebo na úkor spotřebitelů. Zejména nesmějí

- a) vynucovat nepřiměřené hospodářské podmínky při uzavírání hospodářských smluv nebo jiných dohod, zvláště vynucovat dohody o plnění, které je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k plnění organizací poskytovanému,
- b) vázat souhlas s uzavřením hospodářské smlouvy na převzetí závazku, který s požadovaným předmětem plnění nesouvisí,
- c) zastavit nebo omezit prodej výrobků, zatajovat nebo hromadit výrobky, aby byl vyvolán jejich nedostatek za účelem udržení nebo neoprávněného zvýšení cen anebo získání jiného neoprávněného hospodářského prospěchu.

[2] Organizace se nesmějí samy nebo v dohodě s jinými organizacemi ve své hospodářské činnosti dopouštět jednání, které by v rozporu se zájmy rozvoje národního hospodářství omezovalo nebo jinak nepříznivě ovlivňovalo činnost jiných organizací anebo bylo na újmu spotřebitelů.

[3] Organizace, která má právní zájem, může se u hospodářské arbitráže domáhat toho, aby organizace, která jedná v rozporu s ustanoveními předcházejících odstavců, se zdržela takového jednání a odstranila protiprávní stav; organizace, jíž byla takovým jednáním způsobena škoda, může se domáhat její náhrady včetně ušlého zisku. Byly-li jednáním poškozeny zájmy spotřebitelů nebo národního hospodářství, je organizace povinna odvést do státního rozpočtu dvojnásobek částky, kterou neoprávněně získala; na tuto povinnost se však započte částka, kterou je organizace z téhož důvodu povinna zaplatit jako majetkovou sankci do státního rozpočtu na základě jiných právních předpisů.“

10. § 125 zní:

„§ 125

[1] Organizace se mohou dohodnout na změně nebo zrušení závazků, pokud to nevylučuje právní předpis nebo povaha závazku; mohou se též dohodnout o tom, že jedna z nich požádá o rozhodnutí hospodářskou arbitráž.

[2] Jestliže se jedna z organizací domáhá změny nebo zrušení závazku na podkladě plánovacího aktu, je druhá organizace povinna na změnu nebo zrušení přistoupit. Totéž platí v případě, kdy nebylo vydáno opatření, které je právním předpisem stanoveno jako předpoklad pro plnění závazku nebo kdy se plnění závazku alespoň jedné z organizací dostalo do rozporu s opatřením příslušného ústředního orgánu nebo národního výboru, učiněným podle právních předpisů; organizace, na jejíž straně vznikl důvod pro změnu nebo zrušení závazku, je povinna nahradit druhé organizaci nutné náklady, které jí v souvislosti s přípravou na plnění závazku, se změnou závazku nebo s jeho zrušením vznikly.“

11. § 128 zní:

„§ 128

[1] Nevylučuje-li to právní předpis, dohoda organizací nebo povaha závazku, mohou být práva ze závazku postoupena dohodou na jinou organizaci. Dokud organizace, která má povinnost plnit, neví o postupu, může plnit organizací původně oprávněné.

[2] Povinnost ze závazku může být dohodou převzata jinou organizací jen se souhlasem oprávněné organizace, pokud nejde o převzetí na základě rozhodnutí nebo se souhlasem nadřízených orgánů.

[3] Mezi státními organizacemi mohou být práva a povinnosti ze závazku převedeny přímo opatřením nadřízeného orgánu; jde-li o organizace řízené různými orgány, je k takovému opatření třeba dohody těchto orgánů.“

12. Za § 129 se vkládají ustanovení tohoto znění:

„§ 129a

Organizace, která uzavřela smlouvu nebo jinou dohodu na neurčitou dobu, je oprávněna ji vypovědět nejméně šest měsíců předem, pokud z povahy závazku, z právního předpisu nebo z dohody nevyplývá o možnosti vypovědi, popřípadě o výpovědních lhůtách něco jiného.

§ 129b

[1] Závazek zaniká, stane-li se jeho plnění nemožným (§ 24 odst. 1); nezaniká však, pokud nemožnost plnění způsobila zavázaná organizace.

[2] Stane-li se nemožnou pouze část plnění, zaniká závazek pouze co do této části. Vyplyvá-li však z povahy smlouvy anebo z účelu plnění, který byl organizací znám při vzniku závazku, že plnění zbytku by bylo hospodářsky neodůvodněné, zaniká závazek v celém rozsahu.“

13. § 131 odst. 3 zní:

„[3] Lhůta pro zánik práva na náhradu škody počíná od prvního dne roku následujícího poté, kdy se poškozená organizace dozvěděla o výši škody a o organizaci, která za ni odpovídá. Právo na náhradu škody lze však uplatnit nejdéle do konce druhého roku následujícího po uplynutí lhůt pro reklamaci vad, jde-li o škodu vzniklou vadným plněním; v ostatních případech nejdéle do konce desátého roku následujícího po vzniku škody.“

14. § 132 zní:

„§ 132

[1] Obdrží-li oprávněná organizace písemné uznání závazku co do důvodu i rozsahu, přestává běžet původní lhůta pro zánik práv. Celá lhůta běží znovu ode dne, kdy původní lhůta měla skončit. Týká-li se uznání pouze části závazku, nastávají tyto důsledky jen ohledně této části. Závazek s těmito účinky je možno uznat jen jednou.

[2] V případě, kdy při bezhotovostních platbách dal věřitel podle předpisů o platebním a zúčtovacím styku oprávněně příkaz k úhradě pohledávky peněžnímu ústavu, přestává běžet lhůta pro zánik práv tímto dnem. Byl-li příkaz k úhradě odvolán nebo vrácen, popřípadě byl-li dán zákaz úhrady, běží celá lhůta znovu ode dne, kdy původní lhůta měla skončit.“

15. § 147 zní:

„§ 147

[1] Nahrazuje se to, oč se majetek poškozené organizace škodnou událostí zmenšil. U škod na zemědělských a lesních porostech (kulturách), u škod na živočišné produkci a u škod způsobených znemožněním výroby na zemědělské a lesní půdě se hradí též to, čeho by byla poškozená organizace dosáhla, kdyby nebyla nastala škodná událost (ušlý zisk); v ostatních případech se ušlý zisk nahrazuje jen tehdy, jestliže organizace hrubě porušila své povinnosti. Při porušení závazku se však nenahrazuje škoda, kterou organizace, jež škodu způsobila, nemohla při vzniku závazku předvídat jako obvyklý následek takového porušení.

[2] Škoda se nahrazuje v penězích; jestliže však o to poškozená organizace požádá a je-li to možné a účelné, nahrazuje se škoda uvedením v předešlý stav.

[3] Na náhradu škody se započítávají majetkové sankce, na které vzniklo poškozené organizaci právo následkem nesplnění povinností, jejichž porušením byla škoda způsobena.

[4] V právních předpisech může být rozsah náhrady škody pro určité případy stanoven odchýlně.“

16. § 149 zní:

„§ 149

Právo na náhradu škody, která vznikla vadným plněním, není dotčeno zánikem práv z odpovědnosti za vady.“

17. § 153 zní:

„§ 153

[1] Hospodářská smlouva vzniká, dojde-li k dohodě o předmětu a času plnění, popřípadě o dalších náležitostech, o kterých při sjednávání smlouvy některá z organizací prohlásí, že dohoda o nich je nutná pro vznik smlouvy. Jestliže se cena tvoří dohodou organizací, vznikne smlouva jen, dojde-li též k dohodě o výši ceny nebo o způsobu, jakým cena bude určena.

[2] Dohoda o předmětu a času plnění, popřípadě o ceně a o dalších náležitostech stanovených jako podmínka vzniku smlouvy může být nahrazena

a) při uzavírání smlouvy o dodávce výrobků, předkládá-li návrh smlouvy odběratel, tím, že odběratel do jednoho měsíce ode dne, kdy obdržel od dodavatele návrh změn nebo doplňků, týkajících se předmětu nebo času plnění, popřípadě ceny nebo jiných náležitostí stanovených jako podmínka vzniku smlouvy, nesdělí dodavateli, že s těmito změnami nebo doplňky nesouhlasí; v tomto případě je smlouva uzavřena ve znění změn a doplňků navržených dodavatelem;

b) nevylučuje-li to povaha závazku, tím, že dodavatel poskytne požadované plnění a odběratel je bez zbytečného odkladu neodmítne; je-li poskytnuta jen část požadovaného plnění, došlo k uzavření smlouvy jen v rozsahu plnění poskytnutého;

c) rozhodnutím hospodářské arbitráže v případě, kdy se tak organizace dohodly a v případě, kdy povinnost alespoň jedné z organizací uzavřít na žádost druhé organizace hospodářskou smlouvu vyplývá z právního předpisu nebo ze smlouvy o přípravě dodávek. Organizace, která se domáhá uzavření smlouvy, je povinna nahradit druhé organizaci zvýšení nákladů vzniklé v důsledku uzavření smlouvy, pokud byla na předpokládaný rozsah tohoto zvýšení před uzavřením smlouvy upozor-

něna; to neplatí, domáhá-li se organizace uzavření smlouvy na základě plánovacího aktu nebo na základě opatření podle § 118 anebo na základě smlouvy o přípravě dodávek.

[³] Vznikne-li smlouva, avšak organizace se nedohodly o jiných náležitostech než je předmět a čas plnění, popřípadě cena nebo jiná náležitost stanovená jako podmínka vzniku smlouvy, stanou se tyto náležitosti součástí smlouvy ve znění změn a doplňků uvedeném v přijetí návrhu smlouvy, jestliže organizace, která návrh podala, nepožádá hospodářskou arbitráž do jednoho měsíce od vzniku smlouvy o rozhodnutí. Nestanoví-li rozhodnutí hospodářské arbitráže jinak, má její rozhodnutí účinek od vzniku smlouvy.

[⁴] Byla-li dohodnuta cena vyšší než jaká je přípustná podle cenových předpisů, platí za dohodnutou cena nejvýše přípustná.

[⁵] Nahrazení dohody o ceně může být v předpisech o cenách upraveno jinak.“

18. § 155 zní:

„§ 155

[¹] Má-li být hospodářskou smlouvou založen společný závazek několika organizací a nejsou-li zavázány společně a nerozdílně, stanoví organizace ve smlouvě podíly, v jakých jsou jednotlivé organizace oprávněny nebo zavázány, popřípadě stanoví, která z nich a do jaké doby podíly určí. Jestliže organizace, která je podle smlouvy povinna podíly určit, tak ve stanovené lhůtě neučiní, je zavázána nebo oprávněna sama. Nejsou-li ve smlouvě podíly stanoveny, ani není upraveno jejich stanovení, jsou organizace zavázány nebo oprávněny stejným dílem.

[²] Nepodpisují-li smlouvu všechny organizace, musí být ta z nich, která smlouvu podpisuje, ostatními organizacemi zmocněna, jinak je zavázána nebo oprávněna sama.“

19. Za § 155 se vkládají ustanovení tohoto znění:

„§ 155a

[¹] Je-li podle dohody zavázáno několik organizací k témuž plnění společně a nerozdílně, může oprávněná organizace požadovat celé plnění na kterékoliv z nich, pokud z povahy závazku neplyne, že může být splněn jen společnou činností všech. Jestliže splní jedna ze zavázaných organizací, závazek ostatních organizací vůči organizaci oprávněné zaniká.

[²] Ve vzájemném poměru jsou organizace zavázány rovným dílem, není-li dohodnuto něco jiného. Pokud nemůže některá z organizací závazek splnit, rozdělí se podíl na ni připadající stejným způsobem na ostatní.

[³] Organizace, proti které byl uplatněn nárok vyšší než odpovídá jejímu podílu, je povinna bez zbytečného odkladu vyrozumět o tom ostatní organizace a dát jim příležitost uplatnit námitky proti nároku; může se též domáhat, aby ostatní společně zavázané organizace splnily závazek v rozsahu podílů na ně připadajících, popřípadě po splnění závazku může od nich požadovat náhradu v rozsahu podílů na ně připadajících. Tím však nejsou dotčena práva oprávněné organizace.

§ 155b

[¹] Je-li organizace zavázána současně více organizacím k nedělitelnému plnění, může plnění požadovat kterákoliv z oprávněných organizací. Splněním jedné z oprávněných organizací závazek zaniká.

[²] Poměr mezi společně oprávněnými organizacemi určuje, zda a do jaké míry je organizace, která obdržela plnění, ostatním organizacím něčím zavázána.“

20. § 161 odst. 2 zní:

„[²] Před vydáním plánovacích aktů je dodavatel povinen na žádost odběratele uzavřít smlouvu, jen jde-li o včas objednané dodávky nebo poddodávky nezbytné k zabezpečení úkolů podle § 115 odst. 2, popřípadě jde-li o dodávky včas objednané na podkladě smlouvy o přípravě dodávek; po vydání plánovacích aktů jsou organizace povinny uzavřené smlouvy upravit (§ 125). Za stejných podmínek je dodavatel povinen uzavřít smlouvu též u výrobků, na které se plánovací akty nevývádají, jde-li o zajištění obranyschopnosti nebo bezpečnosti státu.“

21. § 191 odst. 4 zní:

„[⁴] Poskytování a sjednávání jiných přírážek nebo srážek je možné, jen stanoví-li tak právní předpisy; v nich může být též poskytování a sjednávání přírážek a srážek upraveno odchylně.“

22. K § 196 se připojuje tento další odstavec:

„[⁴] Úřad pro normalizaci a měření může na návrh ústředního orgánu nadřízeného odběrateli stanovit po projednání s ústředním orgánem nadřízeným dodavateli, že organizace jsou povinny sjednat prověřování jakosti dodávek určitých výrobků statistickou přejímkou.“

23. § 201 odst. 1 písm. a) zní:

„a) je-li vada neodstranitelná, požadovat v rozsahu vadného plnění buď nové bezvadné plnění, nebo — není-li to možné — požadovat zrušení smlouvy. Totéž právo má u výrobků určených k prodeji občanům,

jestliže se vada vyskytuje po opravě opětovně nebo jestliže výrobek má větší počet vad;“

24. § 204 odst. 1 zní:

„^[1] Dodavatel, který je v prodlení s dodávkou výrobků, je povinen zaplatit odběrateli za první den prodlení penále ve výši 5 % z ceny nedodaných výrobků, a trvá-li prodlení déle než jeden měsíc, ještě další penále ve výši 5 % z ceny výrobků nedodaných ani během měsíce po dodací lhůtě. Povinnost zaplatit penále za první den prodlení se snižuje na 0,5 % z ceny těch nedodaných výrobků, které dodavatel dodatečně splnil nejpozději do 15 dnů po uplynutí sjednané dodací lhůty.“

25. § 213 odst. 4 zní:

„^[4] Jde-li o dodávky výrobků, jejichž cena se tvoří dohodou dodavatele s odběratelem, může být dodávkový příkaz vydán teprve dojde-li k dohodě o výši ceny, popřípadě k dohodě o způsobu určení ceny, pokud předpisy o cenách nestanoví o způsobu určení ceny něco jiného.“

26. K § 213 se připojuje tento další odstavec:

„^[5] Neodpovídá-li dodávkový příkaz podmínkám uvedeným v odstavci 1 a 4, je neplatný a považuje se za návrh hospodářské smlouvy, má-li jinak náležitosti, o nichž musí při uzavření hospodářské smlouvy dojít k dohodě. Dodavatel je povinen neplatný dodávkový příkaz vrátit odběrateli do 10 dnů po obdržení, nechce-li uzavřít hospodářskou smlouvu.“

27. § 283 odst. 1 zní:

„^[1] Předmět a čas plnění jsou dohodnuty, je-li shoda alespoň v takových podrobnostech, které odpovídají předané dokumentaci.“

28. § 290 zní:

„§ 290

Jestliže dodávka má ojedinělé drobné vady nebo ojedinělé drobné nedodělky, které samy o sobě ani ve spojení s jinými nebrání uvedení do provozu (užívání) a neztíží provoz (užívání), je odběratel povinen takovou dodávku převzít. Dodávka, jejíž vady brání uvedení do provozu (užívání), nesmí být převzata.“

29. § 291 se označuje jako odstavec 1 a k němu se připojuje tento další odstavec:

„^[2] Ustanovení odstavce 1 neplatí, jestliže dodavatel při zahájení příslušných prací věděl nebo vědět musel o vadách hmot, strojů, zařízení nebo o vadách v projektové do-

kumentaci týkající se jeho dodávky a odběratele na vady neupozornil, nebo jestliže dodavatel poskytl pro zpracování projektové dokumentace nesprávné projektové podklady.“

30. § 295 odst. 1 zní:

„^[1] Dodavatel, který je v prodlení se splněním povinnosti dodat, je povinen zaplatit odběrateli penále ve výši 0,5 % z ceny dodávky za každý započatý měsíc prodlení. U dodávek souborů strojů a zařízení řešených zcela nebo zčásti jako úkoly státního plánu výzkumných a vývojových prací si však organizace mohou sjednat majetkové sankce jinak.“

31. Za § 320 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 320a

Jestliže některé činnosti příslušející investorovi vykonává jiná organizace (např. organizace inženýrská nebo projektově inženýrská), vztahují se ustanovení této hlavy, pokud jednájí o investorech, též na tuto organizaci.“

32. Za § 356 se vkládají ustanovení tohoto znění:

„Veřejná soutěž

§ 356a

^[1] Organizace, která vyhlašuje veřejnou soutěž na určitý výrobek, práci nebo výkon, je povinna ve vyhlášení vymezit předmět a čas soutěže, výši případných odměn, způsob vyhodnocení soutěžních návrhů a ostatní soutěžní podmínky.

^[2] Podmínky veřejné soutěže musí být stanoveny písemně a vhodným způsobem zveřejněny. Organizace, která vyhlásila veřejnou soutěž, může použít soutěžních návrhů jen podle soutěžních podmínek.

^[3] Organizace, která soutěž vyhlásila, je povinna poskytnout vyhlášené odměny těm organizacím, které podle provedeného vyhodnocení splnily podmínky soutěže.

^[4] Organizace, která se zúčastní veřejné soutěže, má nárok na náhradu nákladů spojených s podáním soutěžního návrhu jen pokud tak stanoví soutěžní podmínky.

^[5] Veřejnou soutěž je možno odvolat jen ze závažných důvodů. Odvolání je třeba provést stejným způsobem, jakým byla soutěž vyhlášena, nebo jiným stejně účinným způsobem. Bude-li veřejná soutěž odvolána, je organizace, která ji vyhlásila, povinna nahradit náklady vzniklé organizacím, které před odvoláním soutěže její podmínky zcela nebo zčásti už splnily.

§ 356b

Vyhlásí-li organizace soutěž o nejvhodnější návrh na uzavření určité smlouvy, činí výzvu k podání návrhů na uzavření této smlouvy. Organizace, která podala soutěžní návrh (nabídku), je jím vázána po dobu, kterou si v návrhu stanovila, nejméně však po dobu stanovenou v podmínkách soutěže. Organizaci, která vyhlásila soutěž, vznikne závazek teprve přijetím některého návrhu.

§ 356c

Užší soutěž

Jestliže organizace vyhlásí užší soutěž, mohou se jí zúčastnit jen vyzvané organizace. Podmínky užší soutěže se nezveřejňují. Jinak platí i pro užší soutěž přiměřeně ustanovení o veřejné soutěži.

§ 356d

Veřejný příslib

(1) Veřejným příslibem se zavazuje organizace, která veřejně vyhlásila, že zaplatí odměnu nebo poskytne jiné plnění organizaci, která splní podmínky určené ve veřejném příslibu.

(2) Neurčují-li podmínky veřejného příslibu nic jiného, obdrží odměnu ta organizace, která je splní, nejdříve.

(3) Splní-li podmínky veřejného příslibu současně více organizací a z obsahu podmínek vyplývá, že má být udělena jen jedna odměna, rozdělí se odměna mezi nimi rovným dílem.

33. Za § 360 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„Zájmové a účelové smlouvy
(Smlouvy o sdružení)

§ 360a

(1) Smlouvou o sdružení se zavazují socialistické organizace, že spojí svoji činnost nebo část svých prostředků k dosažení určitého účelu, popřípadě v jiném společném zájmu.

(2) Smlouva o sdružení vymezí činnost, která je předmětem sdružení, způsob jejího provádění, práva a povinnosti zúčastněných organizací, výši podílů, kterými organizace přispívají k úhradě nákladů spojených s výkonem dohodnuté činnosti a důsledky porušení smluvní povinnosti.

(3) Smlouva o sdružení vznikne, dojde-li k dohodě o celém jejím obsahu. K platnosti smlouvy je třeba písemné formy a schválení nadřízeného orgánu (nadřízených orgánů); sdružují-li organizace peněžní prostředky, též schválení Státní banky československé. Nad-

řízený orgán (nadřízené orgány) může uložit organizacím povinnost uzavřít smlouvu o sdružení, je-li v zájmu rozvoje národního hospodářství, aby určité činnosti byly prováděny z jednoho místa (gesce).

(4) Na základě smlouvy o sdružení může vzniknout nová socialistická organizace, souhlasí-li s tím ústřední orgán státní správy příslušný podle předmětu činnosti zakládané organizace. Tento orgán též schvaluje statut nebo stanovy zakládané organizace a jejich změny a vykonává vůči organizaci funkci orgánu hospodářského řízení. Přísluší-li vydání souhlasu ke vzniku organizace několika ústředním orgánům státní správy, dohodnou se tyto orgány, který z nich bude vůči založené organizaci vykonávat funkci orgánu hospodářského řízení. Založená organizace se zapisuje do podnikového rejstříku. Členové sdružení odpovídají za závazky organizace společně a nerozdílně, nestačí-li k jejich úhradě majetek organizace; není-li ve smlouvě stanoveno něco jiného vypořádají se mezi sebou podle výše svých podílů.

(5) Smlouva o sdružení zaniká dohodou zúčastněných organizací nebo v případech stanovených ve smlouvě. Organizaci vzniklou na základě smlouvy o sdružení může zrušit též orgán, který vůči ní vykonává funkci orgánu hospodářského řízení.

34. Za § 361 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 362

Při svém hospodaření mohou organizace užívat návratných peněžních prostředků, které jim formou úvěrů poskytuje banka, popřípadě jiné peněžní organizace nebo orgány, oprávněné k poskytování úvěrů podle právních předpisů. Jiné organizace si takové prostředky mezi sebou poskytovat nesmějí, pokud právní předpisy nestanoví něco jiného.

35. Za § 378 se vkládá ustanovení tohoto znění:

„§ 378a

Organizace, která je v prodlení s placením peněžitého závazku, je povinna v případech, na něž se nevztahují ustanovení § 378 odst. 1 a 2, platit oprávněné organizaci úrok z prodlení ve výši 5 % ročně, pokud není v právních předpisech stanoveno něco jiného. Ustanovení § 378 odst. 4 platí obdobně.

36. § 391 zní:

„§ 391

Federální ministerstvo financí vydává předpisy o úpravě finančního hospodaření, o správě národního majetku a o fakturování a placení; v případě potřeby může odchýlně upravit majetkové sankce stanovené za porušení platební a fakturační kázně.

37. § 392 odst. 1 zní:

„^[1] Federální dodavatelská ministerstva v dohodě se zúčastněnými ministerstvy vydají podle potřeby k provedení části šesté, sedmé, osmé a části desáté, hlavy druhé, základní podmínky dodávky pro určité skupiny výrobků a prací; na úsecích, kde působí jako dodavatelská ministerstva jen ministerstva republik, vydá základní podmínky dodávky po projednání se zúčastněnými ministerstvy Státní arbitráž Československé socialistické republiky. O dodávkách výrobků pro vývoz a z dovozu vydá základní podmínky dodávky federální ministerstvo zahraničního obchodu; o dodávkách vývozních investičních celků vydá základní podmínky dodávky federální ministerstvo zahraničního obchodu a federální ministerstvo hutnictví a strojírenství; o dodávkách pro zajištění obranyschopnosti státu vydá základní podmínky dodávky federální ministerstvo národní obrany; o dodávkách státních hmotných rezerv vydá základní podmínky dodávky Správa federálních hmotných rezerv; o dodávkách zemědělských výrobků a potřeb vydá základní podmínky dodávky federální ministerstvo zemědělství a výživy.“

38. § 392 odst. 3 a 4 znějí:

„^[3] Federální ministerstvo dopravy v dohodě se zúčastněnými ministerstvy podrobně upraví v přepravních řádech hospodářské závazky obsažené v části deváté a smlouvu přípravnou v přepravě.

^[4] Federální ministerstvo pro technický a investiční rozvoj v dohodě se zúčastněnými ministerstvy vydá podle potřeby podrobnější předpisy o veřejné soutěži, užší soutěži a veřejném příslibu.“

39. § 393 zní:

„§ 393

Podrobnější předpisy o podnikovém rejstříku vydá vláda Československé socialistické republiky, která též upraví způsob vedení rejstříků obchodních a společenstevních.“

40. § 394 zní:

„§ 394

^[1] Státní arbitráž Československé socialistické republiky vydá po projednání se zúčastněnými ministerstvy předpisy o hospodaření s obaly.

^[2] Předpisy k provedení § 186 vydá Státní arbitráž Československé socialistické republiky v dohodě se zúčastněnými ministerstvy.“

41. § 395 zní:

„§ 395

Státní arbitráž Československé socialistické republiky

- a) vydá předpisy potřebné k provedení tohoto zákona, pokud jejich vydání nepřísluší jiným orgánům;
- b) vyžadují-li to naléhavé potřeby národního hospodářství, upraví hospodářské závazky na přechodnou dobu pro jednotlivá odvětví (obory) nebo organizace odchýlně od ustanovení tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení.“

Čl. II

Přechodná ustanovení

^[1] Ustanoveními čl. I se řídí i právní vztahy vzniklé před 1. lednem 1971; vznik těchto právních vztahů, jakož i práva z nich vzniklá před 1. lednem 1971 se však řídí dosavadními předpisy.

^[2] Dvouletá lhůta, po jejímž uplynutí nelze uplatnit právo na náhradu škody vzniklé vadným plněním (§ 131 odst. 3) platí jen, jestliže k vadnému plnění došlo po 31. prosinci 1970; došlo-li k vadnému plnění před 1. lednem 1971, platí pro zánik práva na náhradu škody dosavadní předpisy. Desetiletá lhůta u jiných škod, pokud vznikly před 1. lednem 1971, počíná od tohoto dne.

^[3] Ustanovení § 378a se dnem 1. ledna 1971 vztahuje i na peněžité závazky, u nichž došlo k prodlení před tímto dnem.

Čl. III

^[1] Organizace se mohou dohodnout odchýlně od ustanovení základních podmínek dodávky, pokud to základní podmínky dodávky nebo jiné právní předpisy nevylučují.

^[2] V případech, kdy ustanovení § 152 odst. 2, § 171 odst. 3, § 192 odst. 2, § 201, § 215 odst. 1, § 230 věty druhé, § 246 písm. a), § 255, § 282 odst. 1, § 284, § 285 odst. 2, § 298, 302 a § 357 odst. 2 svěřují úpravu prováděcím předpisům, může být úprava v jednotlivých případech též dohodnuta organizacemi.

^[3] Dohodou organizací však nemůže být snížena odpovědnost za škodu a — s výjimkou § 298 — odpovědnost za vady.

Čl. IV

Zrušují se

- a) § 5, § 6, § 7 odst. 2 až 4, § 62, § 137, § 156 až 160, § 171 odst. 2, § 190 odst. 2, § 287 odst. 1, § 292 odst. 2, § 295 odst. 9, § 324 věta první, § 363 až 365 hospodářského zákoníku č. 109/1964 Sb.,

- b) § 1 zákonného opatření předsednictva Národního shromáždění č. 13/1967 Sb., o úpravě hospodářského zákoníku a některých dalších právních předpisů,
- c) § 82 až 85 vládního nařízení č. 100/1966 Sb., o plánovitém řízení národního hospodářství, ve znění nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 169/1969 Sb.,
- d) ustanovení základních podmínek dodávky, pokud upravují vznik hospodářských smluv nebo povinnost je uzavřít.

Čl. V

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplné znění hospodářského zákoníku, jak vyplývá ze změn a doplňků provedených pozdějšími zákony.

Čl. VI

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1971.

Svoboda v. r.

Dr. Hanes v. r.

Dr. Štrougal v. r.

139

Z Á K O N

ze dne 21. prosince 1970,

kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákona o hospodářské arbitráži

Federální shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 121/1962 Sb., o hospodářské arbitráži, ve znění pozdějších předpisů se mění a doplňuje takto:

1. § 5 zní:

„§ 5

Orgány hospodářské arbitráže tvoří jednotnou soustavu řízenou v rozsahu stanoveném tímto zákonem hlavním arbitrem Československé socialistické republiky.“

2. § 6 zní:

„§ 6

[¹] Orgány hospodářské arbitráže jsou:

- a) Státní arbitráž Československé socialistické republiky v Praze; její součástí je vojenská složka,
- b) Státní arbitráž České socialistické republiky v Praze a Státní arbitráž Slovenské socialistické republiky v Bratislavě,
- c) krajské státní arbitráže.

[²] Vláda České socialistické republiky a vláda Slovenské socialistické republiky zřizuje a ruší krajské státní arbitráže, určuje obvody jejich působnosti a stanoví jejich sídla.

[³] Vláda Československé socialistické republiky může zřídit na dobu potřeby zvláštní hospodářské arbitráže a určit jejich postavení a působnost.“

Nadpis § 6 se vypouští.

3. § 7 odst. 1 zní:

„[¹] V čele Státní arbitráže Československé socialistické republiky je hlavní arbitr Československé socialistické republiky. V čele Státní arbitráže České socialistické republiky je hlavní arbitr České socialistické republiky a v čele Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky je hlavní arbitr Slovenské socialistické republiky. V čele krajské státní arbitráže je její vedoucí.“

4. § 7 odst. 2 se vypouští. V § 7 se dosavadní odstavec 3 označuje jako odstavec 2.

5. § 8 zní:

„§ 8

[¹] Státní arbitráž Československé socialistické republiky má postavení ústředního orgánu státní správy Československé socialistické republiky. Státní arbitráž Československé socialistické republiky

a) sleduje rozhodování státních arbitráží republik a dozírá na zákonnost rozhodování všech arbitrážních orgánů,

b) připravuje a předkládá ve spolupráci se Státní arbitráží České socialistické republiky, Státní arbitráží Slovenské socialistické republiky a ostatními zúčastněnými ústředními orgány vlády Československé socialistické republiky rozborů a návrhy na opatření,

c) provádí průzkum, jak působí právní řád v oblasti hospodářských vztahů socialistických organizací, připravuje návrhy právních předpisů nebo spolupůsobí při jejich přípravě,

d) dbá, zpravidla prostřednictvím Státní arbitráže České socialistické republiky a Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky, o řádné a včasné smluvní zajišťování zvlášť důležitých úkolů stanovených vládou Československé socialistické republiky jmenovitě ústředním a jiným orgánům a pomáhá svou součinností k zabezpečení jejich plnění,

e) vydává, pokud je k tomu zákonem zmocněna, v jeho mezích obecně závazné právní předpisy,

f) k zajištění jednotného výkladu právních předpisů v oblasti hospodářských vztahů socialistických organizací a jednotnosti rozhodování zaujímá stanoviska k závažným právním otázkám a za tím účelem též svolává pravidelné porady arbitráž-

ních orgánů, vydává směrnice a instrukce pro činnost všech orgánů hospodářské arbitráže a provádí průzkum jejich práce,

- g) rozvíjí v rámci své působnosti mezinárodní spolupráci.

(2) Státní arbitráž Československé socialistické republiky spolupracuje při plnění svých úkolů s ministerstvy a ostatními federálními orgány a využívá praktických zkušeností a poznatků, které tyto orgány získaly při řízení svěřených úseků národního hospodářství.

6. Za § 8 se vkládá další paragraf, který zní:

„§ 8a

Státní arbitráž České socialistické republiky a Státní arbitráž Slovenské socialistické republiky mají postavení ústředního orgánu státní správy příslušné republiky. Tyto arbitráže

- a) vedou krajské státní arbitráže a dozírají na zákonnost rozhodování a na ostatní jejich činnost,
- b) připravují a předkládají vládám republik rozborů a návrhy na opatření,
- c) dbají o řádné a včasné smluvní zajišťování zvláště důležitých úkolů stanovených vládou Československé socialistické republiky, jakož i úkolů stanovených vládami republik jmenovitě ústředním a jiným orgánům těchto republik a národním výborům a pomáhají svojí činností k zabezpečení jejich plnění,
- d) po projednání se Státní arbitráží Československé socialistické republiky vydávají instrukce pro činnost krajských státních arbitráží a svolávají pravidelné porady arbitrážních orgánů a aktivity hospodářských právníků,
- e) spolupracují při plnění svých úkolů s ministerstvy a ostatními ústředními orgány a národními výbory příslušných republik a využívají zkušeností a poznatků, které tyto orgány získaly při řízení svěřených úseků národního hospodářství.

7. § 9 zní:

„§ 9

(1) Hlavního arbitra Československé socialistické republiky a jeho prvního náměstka jmenuje a odvolává vláda Československé socialistické republiky. Je-li hlavním arbitrem Československé socialistické republiky občan České socialistické republiky, je jeho prvním náměstkem občan Slovenské socialistické re-

publiky nebo naopak. Hlavní arbitř Československé socialistické republiky odpovídá vládě Československé socialistické republiky za řádnou činnost orgánů hospodářské arbitráže. Jmenuje a odvolává státní arbitry Státní arbitráže Československé socialistické republiky přiměřeně z občanů obou republik; jde-li o pracovníky vojenské složky Státní arbitráže Československé socialistické republiky, činí tak v dohodě s ministrem národní obrany. Náčelník vojenské složky je náměstkem hlavního arbitra Československé socialistické republiky; zastupuje ho ve věcech souvisejících se zajištěním obrany a bezpečnosti státu.

(2) Hlavního arbitra České socialistické republiky a hlavního arbitra Slovenské socialistické republiky jmenuje a odvolává vláda příslušné republiky na návrh hlavního arbitra Československé socialistické republiky. Hlavní arbitř České socialistické republiky a hlavní arbitř Slovenské socialistické republiky odpovídají za řádnou činnost Státní arbitráže České socialistické republiky a Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky a krajských státních arbitráží jimi vedených vládě příslušné republiky a hlavnímu arbitru Československé socialistické republiky. Hlavní arbitři České socialistické republiky i Slovenské socialistické republiky jmenují státní arbitry Státní arbitráže České socialistické republiky a Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky.

(3) Vedoucí krajských státních arbitráží a státní arbitry těchto arbitráží jmenuje a odvolává na území České socialistické republiky hlavní arbitř České socialistické republiky a na území Slovenské socialistické republiky hlavní arbitř Slovenské socialistické republiky. Vedoucí krajských státních arbitráží řídí práci těchto arbitráží a odpovídají hlavnímu arbitru České socialistické republiky, popřípadě hlavnímu arbitru Slovenské socialistické republiky za jejich činnost.

8. § 10 zní:

„§ 10

(1) Členy presidia Státní arbitráže Československé socialistické republiky jsou hlavní arbitř Československé socialistické republiky, první náměstek hlavního arbitra Československé socialistické republiky, hlavní arbitř České socialistické republiky a hlavní arbitř Slovenské socialistické republiky. Projednávají-li se věci související se zajištěním obrany a bezpečnosti státu, zúčastňuje se jednání presidia též náčelník vojenské složky.

(2) Presidium Státní arbitráže Československé socialistické republiky zejména

- a) rozhoduje o zrušení rozhodnutí orgánu hospodářské arbitráže a o přikázání sporu k novému projednání v případech uvedených v § 42. Presidium se může platně usnášet za přítomnosti většiny svých členů. Při rovnosti hlasů není návrh přijat,
- b) projednává návrhy právních předpisů v oblasti hospodářských vztahů socialistických organizací připravovaných Státní arbitráží Československé socialistické republiky,
- c) projednává rozborů a návrhů na opatření předkládané vládě Československé socialistické republiky nebo vládě některé z obou republik,
- d) projednává nejzávažnější stanoviska Státní arbitráže Československé socialistické republiky k zajištění jednotného výkladu právních předpisů na hospodářském úseku.

(3) Presidium schvaluje jednací řád Státní arbitráže Československé socialistické republiky.

9. § 11 a 12 se vypouštějí.

10. § 13 včetně nadpisu zní:

„§ 13

Státní arbitráž Československé socialistické republiky

Státní arbitráž Československé socialistické republiky projednává a rozhoduje

- a) předsmělní a majetkové spory, v nichž alespoň jednou ze stran je federální ministerstvo nebo jiný federální ústřední orgán anebo v nichž alespoň jedna ze stran je podřízena federálnímu ministerstvu národní obrany,
- b) předsmělní a majetkové spory, týkající se dodávek a poddodávek nezbytných pro zajištění obrany a bezpečnosti státu nebo dodávek v oboru státních hmotných rezerv,
- c) spory o základní podmínky dodávky,
- d) spory uvedené v § 2a, mezi orgány a organizacemi řízenými federálním ministerstvem (ústředním orgánem).“

11. Za § 13 se vkládá další paragraf, který včetně nadpisu zní:

„§ 13a

Státní arbitráž České socialistické republiky a Státní arbitráž Slovenské socialistické republiky

(1) Státní arbitráž České socialistické republiky nebo Státní arbitráž Slovenské socialistické republiky, pokud není příslušná Státní arbitráž Československé socialistické republiky, projednává a rozhoduje

- a) předsmělní a majetkové spory, v nichž alespoň jednou ze stran je ministerstvo nebo jiný ústřední orgán České socialistické republiky nebo Slovenské socialistické republiky,

- b) spory uvedené v § 2a.

(2) Místní příslušnost Státní arbitráže České socialistické republiky nebo Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky se řídí sídlem orgánu (organizace), proti němuž směřuje arbitrážní žádost nebo proti němuž je zahajováno řízení z vlastního podnětu, a je-li takových orgánů (organizací) více, sídlem kteréhokoli z nich.

12. § 14 včetně nadpisu zní:

„§ 14

Krajská státní arbitráž

(1) Krajská státní arbitráž projednává a rozhoduje hospodářské spory, pro které není příslušný jiný orgán hospodářské arbitráže.

(2) Místní příslušnost krajské státní arbitráže se řídí sídlem organizace, proti níž směřuje arbitrážní žádost nebo proti níž je zahajováno řízení z vlastního podnětu, a je-li takových organizací více, sídlem kterékoli z nich.

(3) Jde-li o investiční výstavbu, která byla uložena vládou, řídí se místní příslušnost ve sporech mezi dodavatelem a investorem místem, kde se investiční výstavba uskutečňuje. Pro projednávání a rozhodování sporů, týkajících se dodávek pro vývoz nebo z dovozu nebo dodávek vývozních investičních celků, je-li alespoň jednou ze stran organizace pověřená prováděním zahraničního obchodu, je příslušná státní arbitráž vykonávající působnost krajské státní arbitráže pro území hlavního města Prahy nebo pro území hlavního města Slovenské socialistické republiky Bratislavy; místní příslušnost se řídí sídlem organizace pověřené prováděním zahraničního obchodu a jde-li o spor mezi takovými organizacemi řídí se ustanovením odstavce 2.

13. § 15 a 16 a § 17 odst. 2 se vypouštějí.

14. § 19 zní:

„§ 19

(1) Hlavní arbitr České socialistické republiky nebo hlavní arbitr Slovenské socialistické republiky určuje, který orgán hospodářské arbitráže projedná a rozhodne hospodářský spor, vzniknou-li pochybnosti o příslušnosti mezi krajskými státními arbitrážemi v téže republice nebo mezi Státní arbitráží České socialistické republiky nebo Státní arbi-

tráží Slovenské socialistické republiky a krajskou státní arbitráží jí vedenou; v ostatních případech určuje příslušnost hlavní arbitř Československé socialistické republiky.

(⁴) Hlavní arbitř Československé socialistické republiky může pro určité druhy sporů nebo pro spory některých socialistických organizací anebo pro jednotlivý spor určit příslušnost jinak, než jak je stanoveno v § 13, 13a a 14.“

15. K § 29 se připojuje další odstavce tohoto znění:

„(³) Pokuty podle odstavců 1 a 2 lze ukládat opětovně.“

16. § 31a zní:

„§ 31a

(¹) Hospodářské spory uvedené v § 2a na Státní arbitráži Československé socialistické republiky, popřípadě na Státní arbitráži České socialistické republiky nebo na Státní arbitráži Slovenské socialistické republiky projednává a rozhoduje arbitrážní komise složená ze státního arbitra příslušné hospodářské arbitráže a vedoucích pracovníků příslušných ústředních orgánů státní správy. Tyto členy jmenuje příslušný hlavní arbitř v dohodě s vedoucím příslušného ústředního orgánu.

(²) Pověří-li hlavní arbitř České socialistické republiky nebo hlavní arbitř Slovenské socialistické republiky rozhodováním sporu mezi národním výborem a jím řízenou organizací krajskou státní arbitráž, jmenuje obdobným způsobem členy komise, která spor projedná a rozhodne.“

17. § 40 odst. 2 zní:

„(²) Rozhodnutí ukládající organizaci nepeněžitě plnění může hospodářská arbitráž vynucovat pořádkovou pokutou do 100 000,— Kčs. Tuto pokutu lze ukládat opětovně.“

18. § 41 zní:

„§ 41

(¹) Jestliže rozhodnutím krajské státní arbitráže byly porušeny právní předpisy nebo zásady hospodářské politiky Československé socialistické republiky, může Státní arbitráž České socialistické republiky, popřípadě Státní arbitráž Slovenské socialistické republiky na návrh nebo z vlastního podnětu do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí změnit nebo zrušit a přikázat spor k novému projednání

anebo může učinit jiné opatření. Jsou-li pro to zvlášť naléhavé důvody, může tak učinit výjimečně i po této lhůtě.

(²) Za stejných podmínek může ve sporech projednaných a rozhodnutých Státní arbitráží České socialistické republiky nebo Státní arbitráží Slovenské socialistické republiky učinit stejné opatření Státní arbitráž Československé socialistické republiky.

(³) Návrh na přezkoumání podle odstavce 1 nebo odstavce 2 může organizace nebo orgán, který je stranou ve sporu, podat do 15 dnů od doručení rozhodnutí. Podává ho u hospodářské arbitráže, která rozhodla. Návrh musí být podepsán statutárním orgánem organizace a jeho stejnopis musí být současně zaslán druhé organizaci. K návrhu na přezkoumání se musí připojit potřebné doklady a doklad o zaplacení arbitrážního poplatku za přezkoumání rozhodnutí.

(⁴) V případech, kdy tak stanoví příslušný hlavní arbitř, přezkoumají rozhodnutí tři arbitři, z nichž arbitř určený hlavním arbitrem předsedá; vyžaduje-li to povaha projednávané věci, jedná se o přezkoumání za účasti organizací. Jinak platí pro jednání o přezkoumání přiměřeně ustanovení části třetí.“

19. § 42 zní:

„§ 42

(¹) Presidium Státní arbitráže Československé socialistické republiky může z důvodů uvedených v § 41 odst. 1 zrušit a přikázat k novému projednání rozhodnutí orgánu hospodářské arbitráže. Jde-li o rozhodnutí krajské státní arbitráže nebo Státní arbitráže České socialistické republiky nebo Státní arbitráže Slovenské socialistické republiky, lze návrh na toto opatření podat jen tehdy, bylo-li rozhodnutí přezkoumáno podle § 41 odst. 1 nebo podle § 41 odst. 2.

(²) Návrh na opatření podle odstavce 1 předkládá presidiu Státní arbitráže Československé socialistické republiky příslušný ministr (vedoucí ústředního orgánu), popřípadě příslušná rada krajského národního výboru nebo některý ze členů presidia. Jde-li o spor uvedený v § 13, může návrh předložit též organizace nebo orgán, který je stranou ve sporu; ustanovení § 41 odst. 3 platí obdobně.“

20. § 43 zní:

„§ 43

Při novém projednání sporu je orgán hospodářské arbitráže vázán právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí vydaném podle § 41 nebo § 42.“

21. § 44 zní:

„§ 44

Arbitrážní poplatky

Za řízení před orgány hospodářské arbitráže se platí poplatky stanovené zvláštními předpisy.“

Čl. II

Dokud vláda České socialistické republiky nebo vláda Slovenské socialistické republiky neučiní opatření podle § 6 odst. 2, vykonávají krajské státní arbitráže včetně Státní arbitráže pro hlavní město Prahu a Státní arbitráže pro město Bratislavu svou činnost v dosavadním rozsahu a v dosavadních obvodech působnosti.

Čl. III

Zrušuje se ustanovení § 6 zákona č. 170/1968 Sb., o některých opatřeních souvisejících s federativním uspořádáním státu.

Čl. IV

Předsednictvo Federálního shromáždění se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásilo úplné znění zákona o hospodářské arbitráži, jak vyplývá ze změn a doplňků provedených pozdějšími zákony.

Čl. V

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1971.

Svoboda v. r.

Dr. Hanes v. r.

Dr. Strougal v. r.

140

VYHLÁŠKA

hlavního arbitra

Československé socialistické republiky

ze dne 28. prosince 1970

o úpravě některých závazkových hospodářských vztahů při dodávkách určených spotřebních výrobků

Ke splnění úkolu uloženého předsednictvem vlády Československé socialistické republiky dne 1. prosince 1970 hlavní arbitr Československé socialistické republiky v dohodě se zúčastněnými ministerstvy a ostatními ústředními orgány stanoví podle § 395 písm. b) hospodářského zákoníku č. 109/1964 Sb.:

§ 1

Tato vyhláška se vztahuje na dodávky základních druhů spotřebních výrobků určených ministerstvem obchodu České socialistické republiky a ministerstvem obchodu Slovenské socialistické republiky v seznamech základních druhů spotřebních výrobků*) (dále jen „určené výrobky“) dodávaných výrobními státními hospodářskými organizacemi (dále jen „dodavatelé“) organizacím státního obchodu a spotřebního družstevnictví (dále jen „odběratelé“). Vyhláška se nevztahuje na výrobní organizace místního hospodářství.

§ 2

Nejpozději do 30 dnů poté, kdy nadřízená oborová (generální) ředitelství, popřípadě svazy spotřebních družstev dohodnou na příslušný rok objem dodávek určených výrobků, jsou dodavatelé a odběratelé povinni uzavřít smlouvu o přípravě dodávek, ve které uvedou množství a členění dodávek alespoň v rozsahu dohody nadřízených orgánů, stanoví rozvržení dodávek na jednotlivá

smluvní období (zpravidla čtvrtletní) a převezmou povinnost uzavřít odpovídající smlouvy o dodávce určených výrobků.

§ 3

Jestliže některá z organizací neuzavře na podkladě smlouvy o přípravě dodávek určených výrobků smlouvu o dodávce výrobků na příslušné smluvní období ve stanovené výši, je povinna zaplatit druhé organizaci majetkovou sankci ve výši 5 % z ceny výrobků, na které smlouva o dodávce výrobků nebyla uzavřena; povinnost organizace uzavřít smlouvu na stanovený objem dodávek tím není dotčena.

§ 4

Smlouva o dodávce určených výrobků musí obsahovat závazek k dodávce kompletního barevného, dezénového a velikostního sortimentu jednotlivých druhů výrobků v každém měsíci.

§ 5

Sazby majetkových sankcí, obsažené v § 204 až 208 hospodářského zákoníku, se zvyšují u dodávek určených výrobků na dvojnásobek.

§ 6

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1971 a platí do 31. prosince 1972.

Náměstek hlavního arbitra:

Brandejs v. r.

*) Seznamy se uveřejňují v Ústředním věstníku ČSR a SSR.

141

VYHLÁŠKA

ministerstva financí České socialistické republiky

ze dne 28. prosince 1970,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška ministerstva financí České socialistické republiky č. 166/1969 Sb.,
kteřou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění socialistických zemědělských organizací

Ministerstvo financí České socialistické republiky v dohodě s ministerstvem zemědělství a výživy a ostatními příslušnými ústředními orgány státní správy stanoví podle § 9 zákona o pojišťovnictví č. 82/1966 Sb., ve znění zákona č. 162/1968 Sb.:

Čl. I

Vyhláška ministerstva financí České socialistické republiky č. 166/1969 Sb., kteřou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění socialistických zemědělských organizací, se mění takto:

V § 5 písm. b) se poslední položka rozděluje do dvou řádek, kteřé zní:

„ — pícniny na orné půdě 2,—
— ostatní pícniny 1,—“

Čl. II

V příloze k vyhlášce se doplňuje seznam socialistických zemědělských organizací, na kteřé se podle § 3 vyhlášky vztahuje zákonné pojištění, takto:

„6. Sempra, oborový podnik, Praha;

7. Podnik pro šlechtění drůbeže, oborový podnik, Chrustenice.“

Čl. III

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1971.

Ministri

Ing. Lér, CSc. v r.